

τὴν καθαρὴν εἰς τὸ δωμάτιόν του· ἡ ἡλιακὴ ἀκτίς, πιστὴ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν της, ἀπεδίωκε τὴν μελαγχολίαν καὶ τὴν σκοτειάν.

Μετὰ τῶν ἡμερῶν, ἡ κυρία Διονυσίου ἐκάλει τὸν Δαβὶδ, λέγων αὐτῷ ὅτι τὸν ᾔθελε διὰ τὰς ἐπιθυμίας. Τρέξας εἰς τὸν διάδρομον εὗρε τὴν πρόσωπον δύο νέων καὶ ὡραίων κυρίων, χαριέστατα ἐνδεδυμένων· ἡ νεωτέρα προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὡραίους κυανούς ὀφθαλμούς μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ὥστε ὁ Δαβὶδ, ὁ γέρον Δαβὶδ, δειλιάσας, ἔγινεν ὀλοπόρνευρος· οὐδέποτε συνῆλθε εἰς αὐτὸν τοιαύτη προσεκτικὴ θεώρησις ἐκ μέρους παρομοίων ὀφθαλμῶν.

— Συγχαρησάτέ μοι, ἐὰν σὰς ἠνόχησα, κύριε, εἶπε τέλος ἡ νεάνις· ἀλλὰ δὲν εἶθε ὑμεῖς, ὅστις ἐσταματήσατε πρὸ τίνος καιροῦ ἓνα παράφορον ἵππον.

— Μάλιστα, κυρία, εἶπεν ὁ Δαβὶδ, ἐνδοιάζων.

— Ἀ. Πόσον εἶμαι εὐτυχής· ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ σὰς ἐζητοῦμεν πρὸ πολλῶν μηνῶν. Μ' ἐσώσατε τὴν ζωὴν, καὶ δὲν ἐλάμβανον ἡσυχίαν ἐωστού τοῦ σὰς εὖρω· ἐὰν δὲ σὰς ἀνεκάλυφα, τὸ χρεωστῶ εἰς γυναικὰ τινα, ἥτις μὲ ῥάπτει, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπίσης ἐκάματε ἐκδούλευσιν, διδὼν ἄσυλον εἰς τὸ τέκνον τῆς. Φαίνεται ὅτι ὑμεῖς, κύριε, ἔχετε συνήθειαν νὰ κάμνετε τὸ καλόν.

Καὶ οὕτως ὁμιλοῦσα, ἡ νεαρὰ κυρία ἐμειδία, καὶ ὁποιον μειδίαμα. Τίς δὲν θὰ ἐφθόνηεν τὴν στιγμὴν ταύτην τὸν πτωχὸν ἐμβαλλοματῶν.

Ἡ νεάνις προσέθηκεν·

— Εἰπέτε μοι, σὰς παρακαλῶ, τί δύναμαι νὰ κάμω δι' ὑμᾶς;

Μόλις ἐννόησεν ὁ Δαβὶδ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἀλλ' ἡ ἐννοια τῶν τελευταίων ἦτο σαφειστάτη, καὶ τῇ ἀπεκρίθη ἀφελῶς.

— Ἐὰν ἀγαπᾶτε, μοὶ δίδετε τὰ ὑποδήματά σας νὰ τὰ ἐπισκευάσω.

Ἀδιώρατον μειδίαμα ἐπήνθησεν εἰς τὰ χαριέντα χεῖλη τοῦ νεαροῦ πλάσματος, εἰπόντος.

— Μάλιστα, βεβαίωτατα, θὰ σὰς τὰ δώσω. ἐὰν ἔλθετε νὰ μὲ τὰ ζητήσετε· ὑποσχεθῆτε με ὅτι θὰ ἔλθετε.

Καὶ τῷ παρουσίασε τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας της· εἶπα, στραφείσα, εἶπεν εἰς τὴν φίλην της·

— Τώρα, Ἀθηνᾶ, ἄς σπεύσωμεν πρὸς τὸν πατέρα μου· ἡ εἰδήσις αὕτη θὰ τῷ προξενήσῃ μεγίστην χαρὰν. Θέλετε νὰ μὲ δώσετε τὴν χεῖρά σας, προσέθηκεν ἡ αὐτὴ, τείνουσα τοὺς μικροὺς καὶ θελκτικούς της δακτύλους εἰς τὸν Δαβὶδ· δὲν δύναμαι νὰ εὖρω λόγους ἱκανοὺς, διὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν ὀλὴν μου εὐγνωμοσύνην.

Ὁ πτωχὸς γέρο-Δαβὶδ δὲν ἐγνώριζε πλεον οὔτε ποῦ ἦτον, οὔτε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ· ἐξέτεινε μετὰ συστολῆς τὴν μελαψὴν του χεῖρα καὶ ἤγγισε τὴν χαρίεσσαν καὶ λευκὴν, ψελλίζων εἶδος τι εὐχαριστίας καὶ μὲ χαμηλὴν φωνήν, προσκυνῶν αὐτὴν πολλάκις. Ὑπεσχέθη νὰ ὑπάγῃ τὴν μεθούριον εἰς τὸν οἶκόν της, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν, ἣν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἡ νεάνις. Ἠκολούθησε διὰ τῶν βλεμμάτων τὰς δύο κυρίας ἐν τῇ ἑδρῇ, καὶ ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶπεν εἰς ἑαυτόν·

— Φαίνεται ὅτι εἶναι ἄνθρωποι πλουσιώτατοι· ἐὰν εἶχα πελάτας μου ὀλὴν τὴν οἰκογένειάν των, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ μοῦ λείπεται πλεον ἐργασία, καὶ

θὰ εἶμαι ἀναπαυμένος διὰ τὴν ἐπιλοιπον ζωὴν μου... Ὡ! εἴ.

Ζωήρην φῶς ἐπλήρωσε τὸ δωμάτιον, καὶ ἡ φωνὴ τῷ εἶπε·

— «Ἐνθυμήσου, Δαβὶδ, ὅτι ἐὰν εὖρες φίλους καὶ προστάτας, προσέρχεται τοῦτο ἀπὸ τὰς πράξεις σου τὰς καλὰς· μὴ νομίσῃς ὅτι χωρὶς νὰ κάμῃς τίποτε ἔγινες ἀξίους αὐτῶν.»

— Ἀλήθειαν, ἀπεκρίνατο ὁ Δαβὶδ εἰς ἑαυτόν· Ἡ ναψὲ δὲ τὴν πίπαν του καὶ ἐκάθησεν ἵνα εὐχαριστήσῃ εἰς τὰς ιδέας του, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλεον παρὰ καλὰς. Δὲν ἤσθάνετο πλεον οὐδεμίαν πικρίαν, ὡς ἤσθάνετο ἄλλοτε πολλάκις· ἡγάπα τὴν διαμονὴν του. Ἡ νεάνις καὶ ὁ πατήρ της τῷ ἐπρόσφερον μεγαλειότερον καὶ κομφοπρεπέστερον σῆμα· ἀλλὰ τὸ ἀπεποιήθη, ἐπειδὴ ἤσθάνετο ἐπίσης στοργὴν καὶ εἰς τοὺς γείτονάς του, τοὺς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διονυσίου, καὶ δὲν ᾔθελε νὰ τοὺς ἀγῆσθ. Ἐπρεπε νὰ σεβασθῶσι τὴν ἐπιθυμίαν του· ἀλλ' ἐστειλαν καὶ ἐστρώσαν τοὺς τοίχους του μὲ ὡραίους καὶ ποικιλοχρῶους χαρτινοὺς τάπητας· ἐζωγράφησαν τὴν ὀροφὴν του, ἀνενέωσαν τὰ ἐπιπλά του, καὶ ἐκάλυψαν μὲ ἄνθη τὸ βάθρον τοῦ μικροῦ τοῦ παραθύρου· ἔγινεν εὐτυχέστατος, δασάκις μάλιστα ἐσυλλογίζετο ὅτι ὁ θάλαμός του, ὁ τοσοῦτον μεταμορφωθείς ἐκείνος θάλαμος, ἦτο διαμονὴ ἀξιοτέρα τῆς οὐρανίας ἀκτίνας. Μολοντοῦτο δὲν εἶπεν οὐδέποτε οὐδὲν περὶ τῆς ιδέας ταύτης εἰς κανένα· τοῦτο ἦτο τὸ ἀπόκρυφον καὶ τὸ μέγα μυστήριον τῆς ζωῆς του.

Ἡ ὡραία νεάνις ἤρχετο συχνὰ καὶ τὸν ἐβλεπεν· ἐκάθητο πλησίον του, ἐβρίπτε μετ' ἀγαθότητος ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἀνοίγουσα τὴν παλαιὰν ἐκείνην βίβλον, τῷ ἀνεγίνωσκε χωρία τινά· μὲ τὴν γλυκεῖαν δὲ φωνὴν της τῷ ἐξήγει· τί ἐστὶ πίστις.

Οὕτω παρήλθον τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ Δαβὶδ Κούμβου· εἰς τὴν ἐσχάτην του στιγμὴν, φίλοι τοῦ ἐκλεισαν τοὺς ὀφθαλμούς· ὁ μικρὸς αὐτοῦ θετὸς ἀνεψιὸς καὶ ὁ καλὸς εἰκοδεσπόταις του τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν διαμονὴν τῆς ἀναπαύσεως.

— Παράξενον, εἶπεν ἡ Κ. Διονυσίου, εἰσερχομένη εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ σπογγίζουσα ἐν δάκρυ, ὁ Δαβὶδ συνεχῶς ὠμίλει περὶ τοῦ ἡλίου· ἐφάνετο ὅτι τὸν ἡγάπα πολὺ· καὶ παρετηρήσατε χθές, ὅτι ὁ ἥλιος ἔλαμπεν εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀπέθανε; Σήμερον ἀκόμη μία ἀκτίς ἡλιακὴ ἔλαμψεν ἐπὶ τῆς νεκροθῆκης του, ὅτε τὸν κατέβαζαν εἰς τὸν τάφον.

Π. Η.

Η ΓΛΑΥΞ ΤΟΥ ΚΕΡΒΕΓΚΑΡ.

(Παράδοσις τῶν ἱπποτικῶν χρόνων.)

(Συνέχεια, ἴδε Φυλ. 81.)

Β'.

Ὅχι μακρὰν τοῦ κοιμητηρίου τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου, ὑψοῦτο τότε εἰς τοὺς πρόποδας λόφου τινός, ὁ κομψὸς πύργος τοῦ Κερβεγκάρ, πρὸ μικροῦ κτισθεὶς κατὰ σχέδιον ἀραβικῆς ἀρχιτεκτονικῆς· οὐδεὶς ἀγνοεῖ

ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἰσήχθη εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν σταυροφόρων. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης οἱ ἀρχιτέκτονες, τοὺς ὁποίους ὁ Λουδοβίκος Θ'. ἔφερε μεθ' αὐτοῦ εἰς Συρίαν, διὰ νὰ δυνήθωσιν ἐπὶ τοῦ τόπου νὰ σπουδάσωσι τὰ πρωτότυπα τῆς σαρακηνῆς ἀρχιτεκτονικῆς, παρήγαγον τὴν ἀμαθὴ καὶ δουλικὴν ἀπομίμησιν τῶν ῥωμαϊκῶν μνημείων. Ἀπὸ τὴν διατομὴν τοῦ ἡμικυκλικοῦ θόλου γέννᾶται ἡ ἀψίς· τὰ παράθυρα καταβαίνουνσι πλησιέστερα εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, καὶ ἀφίνονται τὸ τετράγωνον σχῆμά των, γίνονται στρογγύλα με κομφούς γωνιώδεις θόλους. Οἱ θόλοι οὗτοι ἐπικρατοῦσιν εἰς ὅλα τὰ κτίρια τοῦ 14 αἰῶνος· θέλετε τοὺς ἰδεῖ πανταχοῦ, τοὺς ἀναγνωρίσει μακρόθεν ἀπὸ τὸ φιλάρεσκον καὶ χαρίεν σχῆμά των, ποτὲ μὲν καλύπτοντας τὸ αὐστηρὸν περίγραμμα τῶν ὑψηλῶν παραθύρων τῶν ἐκκλησιῶν μας, ποτὲ δ' ἀναβαίνοντες, ἀπὸ ὄροφον εἰς ὄροφον ἐπὶ τῶν μικρῶν πύργων μας εἰς σχῆμα ἀκρολυχίου· ἐνταῦθα ἐκτείνονται ἑκατέρωθεν τῆς πύλης τῆς εἰσόδου τῶν φευδαλικῶν πύργων, ἐκεῖ ἀναπαύονται ἀτάραχοι καὶ σκεπτικοὶ ὑπὸ τὸ ἅγιον βῆμα τῶν ναῶν μας. Τὸ γωνιώδες εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν εἶναι τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἱπποτικοῦ τούτου αἰῶνος.

Ἡ οἰκία τοῦ ἄρχοντος τοῦ Κερβεγκάρ, δὲν εἶχε μεγάλην ἔκτασιν· δὲν ἦτο μέγαρον ἐξοχῆς, ἀλλ' ἀπλῶς πύργος· δὲν εἶχε γέφυραν, τὴν ὁποίαν νὰ σηκώσῃ τοὺς ἐσπέρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· φυλακὴ τις σπανίως ἐτίθετο ὡς σκοπιωρὸς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πυργιδίου· διότι ἐν καιρῷ πολέμου ὁ πύργος ἦτο πολὺ μικρὸς διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἄστυλον εἰς τοὺς ὑποτελεῖς τοῦ ἄρχοντος· οὗτοι δὲ δὲν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἔρχωνται νὰ φυλάττωσιν αὐτόν. Ἀλλ' ὁ ἀρχιτέκτων ὅστις ὠκοδόμησε τὸν πύργον, ἐφρόντισε νὰ τοῦ δώσῃ κομψότητα μᾶλλον ἢ στερεότητα. Οὕτως ὁ βλέπων τὰ εὐθραυστα καὶ λεπτὰ ἐκεῖνα σχήματα, τὰ λευκὰ ἐκεῖνα τείχη νὰ στρέφονται εὐκάμπτως, διαγράφοντα ἑλλειψιν κύκλῳ τῶν ὑψηλῶν καὶ λεπτῶν πυργιδίων, ὁ βλέπων τὰ κυανὰ στεγασματα νὰ ὑψοῦνται ὡς κυκλικοὶ κῶνοι ὑπεράνω τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα καλύπτουσιν ἐν μέρει τὴν κατοικίαν, ἤθελεν ἐκλάβει αὐτὸν μακρόθεν ὡς φωλαῖαν πτηνῶν κρεμαμένην ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν χλαδῶν λεύκης τινός.

Περὶ τοῦ πύργου τούτου, ὡς περὶ ὅλων τῶν ἄλλων· διηγούντο εἰς τὸν τόπον μυστηριώδη τινα παράδοσι.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ βασιλεὺς Ὡδρέν ἐδιοίκει τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Γεδέλου, ἅγιός τις ἄνθρωπος ἦλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον κατεῖχεν τὸ 1300 ὁ πύργος τοῦ Κερβεγκάρ· κτίσας ἐκεῖ ταπεινὸν ἐρμητήριον, ἔζησε πολὺν χρόνον ὁσίως καὶ ἀπέθανεν ἐν ἀγιότητι, θεραπεύων ἐνταυτῷ τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς νόσους. Τέλος μετὰ ζωὴν πλήρη θαυμάτων καὶ εὐλαδῶν ἔργων, τὸ μὲν σῶμά του κατέβη εἰς τὸν τάφον, ἡ δὲ ψυχὴ του ἐνεπαύθη ἐν κόλποις Ἀβραάμ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἡ κατοικία ἦν ὁ ἅγιος ἄνθρωπος ἔκτισεν, ἔμεινεν ἔρημος, καὶ κατ' ὀλίγον ἐρειπώθη. Μόνον δὲ καθ' ἐσπέρας, αἰγω-

λίες τις ἀπαίσιος ἐρχόμενος, ἄγνωστον πόθεν, ἔσπευδε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τῶν χαραδρῶν τῶν τειχῶν, καὶ ἤρχιζε κελαδῆμα γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν. Ὅταν δὲ οἱ πρόγονοι τοῦ παρόντος ἄρχοντος, ἠθέλησαν νὰ οἰκοδομήσωσι τὸν πύργον, περὶ τοῦ ὁποῖου ὠμιλήσαμεν, λέγεται ὅτι δὲν ἐδυνήθησαν κατ' οὐδέν· ἀποδείξωσι τὸν ἀπαίσιον αἰγῶλιν, ὅστις καθ' ἐσπέρας ἐπαναλάμβανε τὸ πένθιμον ἄσμα του. Βλέπων τοῦτο ὁ ἄρχων τοῦ Κερβεγκάρ (λέγουν οἱ ῥαψῶδοι Βρεταννοὶ) τὸν ἄφησε τοῦ λοιποῦ ἡσυχον, καὶ οἱ ἀπόγονοί του τὸν εἰσήγαγον εἰς τὰ παράστημά των, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐξ ἀργύρου μὲ τρεῖς αἰγῶλιους τῆς ἀμμου. Ἐν τούτοις ὑπῆρξεν ἐκ μέρους τοῦ πτηνοῦ τῆς νυκτός, ἐπιμονὴ τοσοῦτον παράδοξος, ὥστε αἱ πλέον ἀλλόκοτοι φῆμαι διεσπάρησαν περὶ τούτου. Ἐφθασαν νὰ εἴπωσιν ὅτι ὁ αἰγῶλιος οὗτος ἦν ὁ προστάτης δαίμων τοῦ Κερβεγκάρ, καὶ ὅτι ἡ τύχη τούτων συνεδέετο μὲ τὴν ἐδικήν του διὰ τινος μυστηριώδους συνθήκης· ἐσυμπεράναν λοιπὸν ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν ἡ γλαῦξ δὲν ἤθελεν ἐπανελθεῖ πλέον, ἡ οἰκογένεια τοῦ Κερβεγκάρ ἐμελλε νὰ ἐκλείψῃ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς σκηνῆς τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω διηγῆθην, ἡ Μαρία τοῦ Κερβεγκάρ ἔτατο [σύννοος εἰς τὸ παράθυρόν της καὶ ἔρριπτε περισκεμμένον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὠραίου θαύματος, τὸ ὁποῖον παρίστατο ἐνώπιόν της καθ' ὅλην τὴν πρωϊνὴν καλλονὴν του. Ἡ ξανθὴ κόμη της περιβεβλημένη εἰς δίκτυον πεποικιλμένον μὲ μαργαρίτας, ἐπιπτε βροστρυχῶδες ἐπὶ τῶν κροτάφων της. Ἐφόρει μακρὰν κροκοτὴν ἐσθῆτα, κατὰ τὸν συρμὴν τῆς ἐποχῆς, τὸ δὲ ἀνάστημά της περιέσφιγγε βραχὺς ἐπενδύτης, ἐνδεδυμένος πλουσίως ἐκ λευκοῦκτιδος.

Ἡ Μαρία ἦτο δεκατετραετής, ὠραία δὲ ὡς ἄγγελος· ἡ καρδία της, ἥτις ἡρέμει μέχρις ἐκείνου ἐντὸς τῶν ἡδονικῶν ὀνειρόξεων τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἐξύπνησε πρὸ μικροῦ. Πολὺν χρόνον ἔζησε πλησίον τοῦ πατρός της, μὴ ζητοῦσα ποσῶς νὰ μαντεύσῃ διατὶ ἡσθάνετο τὴν καρδίαν της πάλλουςαν βιαίως, διατὶ ἀκούσια δάκρυα κατέβρεχον τοὺς ὀφθαλμούς της, διατὶ ἀόριστός τις ἀθυμία κατεῖχεν ἐνίοτε τὴν διάνοιαν της ὑπὸ πικρίας καὶ μελαγχολίας. Ἄλλοτε, ὅταν αἱ ψυχικαὶ αὗται ἀνησυχίαι τὴν ἐκυρίεον, ἀνοίγουσαι ὑπὸ τὰ βήματά της ἄγνωστους ὁδούς, ἔσπευδε πρὸς τὸν πατέρα της, τοῦ διηγείτο μὲ ἀπλότητα τὰς βασάνους καὶ ἐπιθυμίας της, καὶ ἀμέσως ἤντιλε ὑπερφυσικὴν τινα δύναμιν εἰς τοὺς γλυκεῖς καὶ σοβαροὺς λόγους τοῦ γέροντος· τότε ἡ δεινὴ τρικυμία, ἡ ἐγειρομένη εἰς τὴν καρδίαν της κατευνάζετο, καὶ ἐφευγεν ἡ ἀθυμία, ἀφίνουσα αὐτὴν ἀγνὴν καὶ γαλήνιον πάλιν ὡς παιδίον.

Τὴν ἡμέραν ἔτρεχε, παρακολουθοῦσα εἰς τὰς ἐλικοειδεῖς περιστροφὰς του, τὸ μικρὸν ποτάμιον τὸ κινοῦν τὸν ἐκ τοῦ πύργου ἐξαρτῶμενον μύλον. Ἐβάδιζεν εὐθυμος, ζωηρὰ, εὐτυχῆς, συλλέγουσα ἄνθη, διώκουσα τὰς πεταλοῦδας, ἀκούουσα τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν, καὶ τὴν φωνὴν τῶν ἀγρίων ζώων· ἂν ἀπήντα καθ' ὅδον δυστυχῇ, ἤνοιγεν ἀνεῦ δισταγμοῦ τὸ χρυσοκέ-

τητον βαλάντιόν της, καὶ ἔρριπτε γενναίως μικρὸν νόμισμα εἰς τὸν δίσκον τοῦ ἐπαίτου. Πολλάκις ἐπέστρεφεν εἰς τὸν πύργον ἀνευ ὁδοῦ, καὶ διὰ τὸν ἄρχον τοῦ Κερβεγκάρ, λαμβάνων ὑφὸς ἐπιπληκτικόν, τῆς ἐλεγε,

— Μαρία, Μαρία! ἔκαμες πολλάς τρέλλαις...

— Πάτερ μου, ἀπεκρίνετο ἡ κόρη μετ' ἀφελείας, ἀπῆντητα τόσους δυστυχεῖς!

Καὶ ὁ πατήρ της τὴν ἐνηγκαλίζετο ἦτον ὑπερήφανος δι' αὐτὴν, καὶ αὕτη εὐτυχὴς ἕνεκ' αὐτοῦ. Οὕτως, ὅτε ἰπεύουσα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἵππου της, ἐπῆγαινε πρὸς ἐπίσκεψίν τινος τῶν περίε πύργων, ἔπρεπε τότε νὰ βλέπῃς πῶς τὰ βλέμματα προσηλόντο ἐπ' αὐτῆς, καὶ ὅποια πληθὺς εὐγνωμόνων εὐρημιῶν ἠκούετο περὶ αὐτούς. Ἐπιλοισιμοῦντο τίς αὐτῶν νὰ ψάλλῃ τὰ ὠραιότερα βρετανικὰ ᾄσματα, τίς νὰ διηγῇ κατὰ τὴν διάδοσιν τῶν τὰ περικλεέστερα ἀνδραγαθήματα τοῦ ἱππότη ἀδελφοῦ της, τοῦ τελευταίου διαδόχου τῆς οἰκογενείας τοῦ Κερβεγκάρ, ὅστις ὑπεστήριξεν ἀξίως τὴν τιμὴν αὐτῆς.

Ἀλλὰ φεῦ! οἱ εὐτυχεῖς οὗτοι χρόνοι μετεβλήθησαν, αἱ εὐτυχεῖς ἐκεῖναι ἡμέραι ἔφυγον χωρὶς σχεδὸν ν' ἀφήσωσιν ἔχνη εἰς τὴν μνήμην της. Ἀκτίς ἔρωτος, πεσοῦσα ἐντὸς τῆς καρδίας της, ἐφώτισε τὰς ἀγνωτέρας πτυχὰς αὐτῆς, καὶ χωρὶς νὰ ἤξευρῃ διατί, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὰ πάντα ἔλαβον νέαν μορφήν περὶ αὐτήν. Ὁ πατήρ της ἔγεινε σκληρὸς καὶ ἀνυπόφορος, οἱ ἄποροι δυσειδεῖς καὶ ἀπεχθεῖς, οἱ ῥύγκες δὲν εἶχον πλέον τὰ κυανὰ καὶ ὑπόλευκα ἄνθη των, ἡ χρυσάλις εἶχε χάσει τὰ ποικίλα χρώματά της, τὰ πτηνὰ τὰς ὠραίας των μελωδίας. Ἡ Μαρία ἔζη εἰς παντελὴ ἀδιαφορίαν πρὸς πᾶν ἀντικείμενον διῆγε τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα αὐτὴν βεμβάζουσα. Ἦθελες τὴν ἐκλάβει ὡς ἐρημίτιδα ἀδιακόπως βεβουλισμένην εἰς ἀσκητικὰς θεωρίας. Ἡ ἐπιστροφή μάλιστα τοῦ ἀδελφοῦ της, τὸν ὅποιον ἐπερίμενεν ἄλλοτε μὲ τὴν πεποθήσιν ἀγνῆς καρδίας, ἦτον δι' αὐτὴν ἀντικείμενον ταραχῆς καὶ φρίκης. Ἡ Μαρία ἐσυλλογίζετο ὅλα ταῦτα, καὶ ἡ καρδιά της ἐπληροῦτο ἀνησυχιῶν. Πολλάκις δάκρυα ἔρρεον σιωπηλῶς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐστέρνωναν ἐπὶ τῆς θερμῆς παρειᾶς της, χωρὶς νὰ συλλογιῶναι ἐπὶ τῆς σπογγίστης ἄλλοτε στεναγμὸς ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὸ σῆθός της, χωρὶς νὰ συλλογιῶναι νὰ τὸν κρατήσῃ ἐπεθός της, χωρὶς νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς ζωῆς, ἀν ἡδύνατο διὰ τινοῦς αὐθορμήτου ἀποτελέσματος τῆς θελήσεώς της· καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἠγάπα τὴν ζωὴν, καὶ πολλάκις ἡδύτατοι διαλογισμοὶ ἤρχοντο νὰ φέρωσιν ἀναψυχὴν εἰς τὴν πεφλογισμένην καρδίαν της. Τότε ἡ προσφιλεστάτη μορφή τοῦ Ροβέρτου ἔκαμπε γόνυ πρὸ τῶν ποδῶν της, αὕτη δὲ περιπτύσσουσα με τοὺς βραχίονάς της τὸν τράχηλον τοῦ μνηστοῦ τῆς καρδίας της, ἐζήτει οὕτω νὰ ἐπιβῇ σιωπῇ εἰς τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως, οἵτινες ἀνεβῶν εἰς τὰ βῆθ τῆς καρδίας της. Ὁ Ροβέρτος καὶ ἀπὼν, τῇ ἔλεγε χαμηλοφώνως τρυφερωτάτους λόγους, οἵτινες τὴν ἔκαμν ν' ἀνασκιρτᾷ τὸν ἔβλεπε, καὶ ἔφριττε μάλιστα,

ἐπειδὴ ἤσθάνετο ὅτι ὡς νὰ ἐδέχετο ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὸν ἀσπασμὸν τοῦ.

Μ' ὅλην τὴν ἡδονὴν, ἣν ἐπροξένουν εἰς αὐτὴν τὰ δειροπωλήματα τῆς φαντασίας της, ἡ Μαρία παρτήρσεν ὁμῶς προσκυνητὴν τινά, ὅστις στηριζόμενος εἰς τὴν ὁδοπορικὴν του ῥάβδον, κατέβη ἡδὲ ἐκ τοῦ Λάνερ, καὶ διειτίθετο νὰ λάβῃ τὴν μικρὰν ἀτραπὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὸν πύργον τοῦ Κερβεγκάρ. Ἐν τούτοις πρὶν ἢ εἰσελθῇ εἰς τὸ μικρὸν μονοπάτιον, ὁ ἱππότης ἐκάθισεν παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ ἐφάνη στιγμὴν τινα δισταζών, ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ λάβῃ. Κατὰ πρῶτον ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ὡς διὰ νὰ κρατήσῃ διαλογισμόν τινα, φοδούμενος μὴ τῷ διαφύγῃ, εἴτα τινάσσων διὰ κινήματος ὑψηλόφρονος καὶ ὑπερηφάνου τὴν μακρὰν καὶ μέλαιναν κόμην του, ῥίπτων μακρὰν τὸ ἐνδυμα τοῦ προσκυνητοῦ, τὸ ὅποιον τὸν διεκάλυπτε, ἡγέρθη ὑπερηφάνως καὶ ἐφάνη μὲ πλήρη πανοπλίαν ἱππότητος, λαμπρὰν καὶ σπινθηροβόλουσαν εἰς τὸν ἥλιον. Ἐφερον ἀκόμη τότε τὸν ἀλυσσιδωτὸν θώρακα, εἶδος χιτῶνος συνθεμιμένου ὑπὸ σιδηρῶν ἀλληλενδέτων κρίκων τοῦ αὐτοῦ εἶδους· θώραξ περιεκάλυπτε τοὺς μηρούς, τὰ σκέλη καὶ τοὺς πόδας του· τέλος ἔφερε δαλματικὸν ἢ χλαμύδα ἐκ σιρκίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκογενείας τοῦ Κερβεγκάρ.

Ἄμα ἐδεβαίωθη, ὅτι τίποτε δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του, ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ πύργου μὲ ταχύτητα, ἥτις εἰδείκνυε ἀρκούντως τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ φθάσῃ εἰς τὸ κατώφλιον αὐτῆς, καὶ ἔκρουσε πᾶραντα τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐβράδυνον νὰ τῷ ἀνοίξωσι.

Τῶνόντι, πάντες ἦσαν εἰς κίνησιν ἐν τῷ πύργῳ. Ὁ πλοφόρος τις, τεθειμένος ὡς σκρὸς εἰς τὸ δῶμα τοῦ πύργου, ἐξεπλάγη εἰς ἄκρον διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ προσκυνητοῦ, καὶ ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν ἄρχοντα τοῦ Κερβεγκάρ. Οὗτος δὲ ἐπῆγε μετὰ σπουδῆς εἰς συνάντησιν τοῦ ἱππότητος, διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν φιλοξενίαν τὴν τόσον θρησκευτικῶς τηρουμένην παρὰ τοῖς Βρετανοῖς.

— Οὐχί! ἀνέκραξεν παρατηρῶν τὸν ἱππότην.

— Πάτερ μου, ἀπεκρίθη οὗτος.

Ἀμφότεροι ἔμειναν στιγμὰς τινὰς σιωπηλοὶ εἰς τὰς ἀγκάλας ὁ εἰς τοῦ ἄλλου.

ᾠδήγησαν τὸν Οὐγκον τοῦ Κερβεγκάρ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, καὶ ἡδὲ ὁ πατήρ του τῷ ἀπέτεινε διαφόρους ἐρωτήσεις ὡς πρὸς τὸ ταξείδιόν του εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀνδρείων ἱπποτῶν, τῶν ὁποίων ἡ φήμη εἶχεν ἤδη διαθρυλλήσῃ τ' ἀνδραγαθήματα, ὅτε ὁ Οὐγκὸς ἐπιβῆλ' αὐτῶν εἰς τὸν πατέρα του διὰ νεύματος πλήρους ἀξιοπροπίεας,

— Πάτερ μου, εἶπε, σοβαρώτεροι διαλογισμοὶ μ' ἐπασχολοῦσι τὴν στιγμὴν ταύτην. Πρέπει νὰ διακόψω τὴν χαρὰν, ἣν αἰσθάνομαι βλέπων σε, διότι εἶναι ἀπαράιτητον νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ τῆς Μαρίας. Ἐλπίζω ὅτι θέλεις δώσῃς τὴν συγκατάθεσίν

σου εἰς τὴν συνδιάλεξίν μας, δταν μάθης ὅτι ἐκ ταύτης ἐξαργάται ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας μας.

— Τί σημαίνει τοῦτο ; ἠρώτησεν ὁ ἀρχὸν τοῦ Κερβεγκάρ, καὶ τί κακὸν μᾶς ἐπαπειλεῖ;... ἡ Μαρία !...

— Ἡ Μαρία, διέκοψεν ὁ ἱππότης, ἡ Μαρία εἶναι κόρη, τοῦλάχιστον εὐτὼ πιστεύω, ἥτις δὲν θέλει ποτὲ προστρέψει κηλίδα εἰς τὰ ἐνδοξα παράσημά τὰ ὁποῖα μᾶς ἀφῆσες αὐτικὰ· ἀλλὰ μὴ μὲ ἐρωτᾷς περισσότερον πάτερ μου· ἀρκεῖ νὰ μάθης ὅτι ἡ συνομιλία αὕτη εἶναι ἀπαραίτητος, καὶ ἡ ἀπαίτησίς μου εὐλογος καὶ δικαία.

Ἄμα ἡ Μαρία εἶδε πανοπλίαν στίλβουσαν ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ προσκηνητοῦ, ἅμα παρετήρησε τὴν βοστροχῶδη κόμην του διεσπαρμένην ὑπὸ τὸν πλατὺν πῖλον του, ἐκ προαισθήματος τινὸς σπανίως ἀπατῶντος τὰς γυναῖκας, ἐμάντευσεν ὅτι οὗτος ἐπρεπε νὰ ᾔναι ὁ υἱὸς τοῦ Κερβεγκάρ, ὁ ἀδελφός της, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπιστροφὴν τοσούτον ἐφοβεῖτο. Τὰ ἐπὶ τοῦ μανδύου του παράσημα, μετέβαλον πάραυτα τὴν ἀμφιβολίαν εἰς βεβαιότητα, καὶ κυριευθεῖσα ὑπὸ υπερβολικοῦ φέβου, ἔτρεμεν ὥς νὰ προέβλεπε τὴν προσέγγισιν ἀναποφύκτου κινδύνου. Ὅθεν ἤρχισε μετὰ θαρμυσιαστικῶν δεήσεων νὰ ἐπικαλεῖται τὸν Ἰψίστον διὰ ν' ἀποσύρῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν δυστυχίαν, τὴν μέλλουσαν νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς της. Ἡ ἰδέα τὸ νὰ ῥιφθῇ κατ' ἐμπροσθεν τῆς δυστυχίας δὲν τῆς ἤλθε ποσῶς, καὶ ἔμεινεν εἰς παντελῆ ἀμηχανίαν ὥς ἐκ τοῦ ἀπροσδοκίτου τοῦ συμβάντος. Ἄνευ ἀπελπισίας, σχεδὸν ἀνευ λύπης, ἐφαίνετο ὑποκύπτουσα πρότερον εἰς ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ, περιμένουσα μὲ φαινομένην γαλήνῃν τὸν κεραυνὸν νὰ διασχίσῃ τὰ νέφη· καὶ ὅτε ὁ Οὐγκος εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμὸν της, κονιορτώδης ἐκ τῆς ὀδοιπορίας, ἐνδεδυμένος τὴν πανοπλίαν του, καὶ κροτῶν τὸ ξίφος του, αὕτη ἐνόμισεν ὅτι ἀναγινώσκει εἰς τὰ ὄμματά του τὴν αὐστηρὰν καταδίκην, ἣν ἐμελλε νὰ προσφέρῃ τὸ κατ' αὐτὴν, ἦτο φανερόν ὅτι ὁ Οὐγκος ἐγνωρίζε τὰ πάντα, καὶ ἐπομένως ἡ ἀπώλειά της ἦτο βεβαία.

— Μαρία, λέγει ὁ Οὐγκος πλησιάζων καὶ τεινὼν τὴν χεῖρα πρὸς αὐτὴν, Μαρία, θὰ σ' ἐπιπλήξω, τέκνον μου. Ἐρχόμενος πρὸ τῶν παραθύρων τοῦ Κερβεγκάρ, ἤλπιζα ὅτι τὸ πρῶτον ἄτομον τὸ ὁποῖον ἤθελον ἀντιβλέψαι θὰ ἦτο σύ· ἀλλ' ἰδοὺ, ἀναγκάζομαι νὰ ἔλθω ἐγὼ εἰς ἀναζήτησίν σου μέχρι τοῦ θωματίου σου, ὦ Μαρία· ἐπρεπε λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἐπανιδῶμεν ἀλλήλους.

Ἡ Μαρία δὲν τὸν ἀπεκρίθη· ἀλλ' ἔδραμε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά της ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ἀκουσέ με, Μαρία, λέγει τότε ὁ Οὐγκος μὲ φωνὴν τεταραγμένην, καὶ ἂν δύνασαι ἀποκρισού με, μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκείνην τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ ἀδελφὴ πρὸς τὸν ἀδελφόν.

Ἡ Μαρία ἔγεινε κάτωχρος, καὶ ἤλθε νὰ καθήσῃ πλησίον τοῦ παραθύρου· ὁ Οὐγκος τὴν ἠκολούθησεν, ἐκάθισεν καὶ αὐτὸς πλησίον της.

— Τὴν προλαβοῦσαν νύκτα, ἐπανέλαβεν εὖτος, ἡμῖν εἰς Λάνερ, εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κέρβρου· ἐκεῖ ἦτο πλῆθος χωρικῶν, ἰδιωτῶν καὶ εὐγενῶν. Τότε ὁ οἰνοπώλης μᾶς ἐδιηγῆθη τὴν πλεόν ἁλλόκοτον ἱστορίαν, ἣν ποτε ἤκουσα, καὶ τὴν ὁποίαν, ὁμολογῶ, δὲν πιστεύω· θέλεις νὰ τὴν ἀκούσῃς, Μαρία;

— Λέγε Οὐγκε, εἶπεν ἡ Μαρία.

— Τοῦτο συνέβη, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης πρὸ

τριῶν ἡμερῶν κατὰ βροχεράν καὶ μελαγχολικὴν νύκτα, εἰς τὸ μικρὸν κοιμητήριον τοῦ Ἁγίου Οὐδέρτου . . . ἦτον . . .

— Μεσονύκτιον, λέγει ἡ Μαρία.

— Ἀληθῶς ἦτο μεσονύκτιον . . . Μήπως κατὰ τύχην ἔμαθες τὴν ἱστορίαν ταύτην καὶ σὺ, Μαρία ;

— Ἐγώ .

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Οὐγκος μὲ σκωπτικὸν ὄφρος, δὲν δύνασαι νὰ τὴν γνωρίζῃς, σὺ Μαρία, ἡ τόσον νέα, τόσον ὠραία, τόσον ἀθώα, τόσον ἀγνή, ὅχι, δὲν δύνασαι νὰ τὴν γνωρίζῃς· ἡ ἰδέα μόνῃ τοιαύτης βεβήλου πράξεως, ἥθελε μολύνει τὴν μνήμην σου, δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Πόσον εἶσαι σκληρὸς, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία ὀλοφυρομένη.

— Σκληρὸς· ἀπεκρίθη ὁ Οὐγκος, ὅστις συνεκινήθη εἰς τὴν λύπην τῆς ἀδελφῆς του· σκληρὸς· ὦ Μαρία!.. Ἀλλὰ δὲν ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ ἐνόμματος τοῦ Κερβεγκάρ δὲν σὲ ἀνήκει, ὥστε νὰ τὴν καταπατήσῃς οὕτως ἐξ οἰκίας θελήσεως, καὶ ὅτι μακρὰ σειρὰ ἐνδόξων προγόνων θὰ σὲ ζητήσῃ ποτὲ λόγον τῆς διαγωγῆς σου. Δὲν ἐσκέφθης, Μαρία, ὅτε, περιβεβλημένη ὑπὸ μυστηρίου, ἀνεχώρησας ἐκ τοῦ Πύργου διὰ νὰ σπείσῃς εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην, ὅτι ἀφῆσες ὀπίσθεν σου τὸν γηραιὸν πατέρα μᾶς, Μαρία, τὸν ὁποῖον μόνῃ ἡ ἰδέα τοιαύτης ἀτιμίας θέλει θανατώσει ; Δὲν ἐσυλλογίσθης, τέλος, ὅτι ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς, ἡ αἰσχρὴν ἤθελεν παρακολουθεῖ τὰ βήματά σου, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἀναιδὴν συκοφαντίαν, ἥτις θὰ διασχίσει τὴν ἐσθῆτά σου, πρὶν ἢ χεῖρ τοῦ ἐραστοῦ σου τὴν μολύνει. ὦ ἄφρων κόρη!

— Οὐγκε· ἐψιθύρησεν ἡ Μαρία, καὶ ἐνώσασα τὰς χεῖρας, καὶ ὡς εἰς δέσπιν γονυπετήσασα ἐνώπιον τοῦ ἀδελφοῦ της, Οὐγκος, συγχώρησέ με.

Ὁ ἱππότης ἔλαβε τὰς χεῖρας της μὲ συγκίνησιν, καὶ σύρων αὐτὴν ἐλαφρὰ πλησίον του.

— Μαρία, τῆς εἶπε, καλὴ μου Μαρία, ἡξεύρεις πόσον σὲ ἀγαπῶ, καὶ ἤθελα θυσιάσει τὴν δόξαν τὴν ὁποῖαν ἐλπίζω εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μᾶλλον, παρὰ νὰ ὑποφέρω νὰ μείνω ἀπαθὴς μάρτυς τῆς λύπης σου· ὅλα δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμωμεν ; λέγει ἡ Μαρία.

— Εἶδες πολλάκις τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μόνον ;

— Δις μόνον.

— Βίς τὸ κοιμητήριον τοῦ ἁγίου Οὐδέρτου ;

— Μάλιστα.

— Εἶναι νέος ;

— Τριακοντούτης.

— Ἰππότης ;

— Ὡ ! ναί, ἀνδρεῖος καὶ εὐγενὴς ἱππότης,

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Ἡξεύρω ὅτι ὀνομάζεται Ῥοβέρτος· δὲν ἤκουσα νὰ τοῦ δίδουν ἄλλο ὄνομα.

— Δὲν φέρει συνήθως τὸν λευκὸν μανδύαν, καὶ τὸ χρυσοῦν παράσημον τοῦ τάγματος τῶν Ναϊτῶν ;

— Δὲν τὸ ἤξεύρω.

— Ὅτε ἤρχετο εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ ἁγίου Οὐδέρτου, δὲν εἶχεν εἰς τὴν συνοδίαν του τρεῖς δούλους ἐνδεδυμένους κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ἐνδυμασίαν ;

— Ποτὲ δὲν τοὺς εἶδον.

— Ἄν ᾔται ναίτης, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐγκος, ἐμὶλὼν καθ' ἑαυτὸν, ἡ συνελήσθη ἤδη, ἡ κρύπτεται

εἰς τὰ περίχωρα. Θὰ ὑπάγω εἰς Βρελεβενὰς καὶ θὰ τὸ μάθω.

— Ποῖον σκοπὸν ἔχεις; ἠρώτησε δειλῶς ἡ Μαρία.

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Οὐγκος· ἂν ἦναι εἰς τὴν ἔξουσίαν μου νὰ τὸν σώσω, θὰ τὸν σώσω· ἀλλὰ διὰ νὰ παρασκευασθῶμεν ἀξίως εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἄς ὑπάγωμεν ἀμφότεροι νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς προστατεύσῃ... ὁ πατήρ μᾶς περιμένει εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, πεφοβισμένη.

Καὶ ἔπασεν ἐκτὸς ἑαυτῆς εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ὁ φόβος οὗτος τῆς Μαρίας χρῆζει ἐξηγήσεως. Ἰδοὺ τὴ συνέειπε πρὶν τῆς ἐλευσεως τοῦ ἀδελφοῦ της.

Πρὸς τὰς δύο ὥρας τῆς πρωίας, τὸ αὐτῆς κοράσιον δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποκοιμηθῇ... Ἐσυλλογιζέτο τὴν μητέρα της ἐποπτεύουσαν αὐτὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ῥοβέρτον, « ὅστις ἴσως συνελήφθη ὡς ναίτης, ἐδικάσθη, κατεδικάσθη, ἐθανάτω... » καὶ οἱ συλλογισμοὶ τῆς διαδεχόμενοι ἀλλήλους, ὁρμητικοί, ζοφῶδεις, τρομεροί, διετάρασσον τὴν καρδίαν της καὶ τὸ λογικόν της... διὰ νὰ σωθῇ ὁ Ῥοβέρτος εἰσέδυσε διὰ νυκτὸς εἰς τὸν πύργον, παρέστη εἰς τὴν Μαρίαν, ζητῶν παρ' αὐτῆς τὴν σωτηρίαν του, μεχριστοῦ προετοιμάσῃ τὰ τῆς φυγῆς του, καὶ αὐτὴ ὅλη ἐντρομος καὶ οἰκτείρων ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου.

Ὅτε ὁ Οὐγκος εἶδε τὴν ἀδελφὴν του γονυπετοῦσαν ἐνώπιον του, συνέλαβεν ὑποψίαν, καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν, ἥτις ἀπὸ τὸν θάλαμον τῆς Μαρίας ἔφερε διὰ τοῦ διαδρόμου, μέχρι τῆς ἐκκλησίας. Ἡ Μαρία ἐμάτευσε τὸν σκοπὸν του, καὶ ἀντλήσασα εἰς τὸν ἔρωτά της ὑπεράνθρωπον γενναιοψυχίαν καὶ δύναμιν, ἐτέθη μεταξὺ τῆς θύρας καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Οὐγκε, τῷ λέγει, Οὐγκε, Θεέ μου! θέλεις νὰ μὲ κάμῃς ν' ἀποθάνω;...

— Εἶναι λοιπὸν ἐκεῖ; ἀνέκραξεν ὁ Οὐγκος, δεικνύων πρὸς τὸν διάδρομον.

Ἡ Μαρία ἔκαμε καταρατικὸν νεῦμα.

— Ὡ Μαρία! Μαρία!

— Οὐγκε, ἐπανελάβην αὐτὴν, ἂν ἤξευρες πόσον τὸν ἀγαπῶ! Θεέ μου! στάσου... Μὴν ἀνακινήσῃς οὕτω τὸ ξίφος σου, ἀγῆσέ με νὰ σὲ ὁμιλήσω... μὴ μὲ τρομάξῃς μὲ τὸ ἄγριον βλέμμα σου...

Ἀκουσέ με! Δὲν εἰμαι πλέον ἀδελφή σου, Οὐγκε; θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις; δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σὲ ἀντισταθῶ. Δύνασαι νὰ συντρίψῃς τὴν θύραν ταύτην... δύνασαι νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ πρὶν εἰσελθῇς εἰς αὐτὴν, ὦ! φόνευσέ με, Οὐγκε! Τουλάχιστον ἄς μὴ παρασταθῶ εἰς τὸν φόνον, τὸν ὅποιον μέλλεις νὰ ἐκτελέσῃς.

Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπε δισταζόντα...

— Οὐγκε, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ ἀκτινοβολοῦσα ὑπὸ ἐλπίδος, μὲ δακρύδρεκτον πρόσωπον, Οὐγκε... ἀκουσέ με!... Τὴν νύκτα ταύτην, θ' ἀναχωρήσει, θ' ἀφήσει τὸν πύργον, θ' ἀπομακρυνθῇ διὰ παντός... τὸ θέλεις; Ἐγὼ δὲν θέλω τὸν ἰδεῖν πλέον. θ' ἀναχωρήσω καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ πύργου, θὰ μὲ ὁδηγήσεις εἰς κάθεν μοναστήριον, ὅποιονδήποτε, φθάσει νὰ μένω ἐκεῖ μὲ τὴν λύπην μου, καὶ νὰ δύναμαι νὰ παρακαλῶ ὑπὲρ τοῦ πατρός μου καὶ σοῦ. Εἰπέ! Οὐγκε, τὸ θέλεις;

Ἡ Μαρία δὲν ἐδυνήθη νὰ εἴπῃ περισσότερα, ἐπειδὴ, αἰφνίς, ἡ θύρα, ἡ ἀντίθετος πρὸς τὴν ὁποίαν συνέβαι-

νον ταῦτα, ἠνεώχθη βραδέως, καὶ τὸ αὐτὴν πρὸς ὧπον τοῦ ἄρχοντος τοῦ Κερβεγκάρ, διεγράφη εἰς τὴν σκιάν.

— Οὐγκε, λέγει οὗτος μὲ φωνὴν σοβαρὰν καὶ ἐπίσημον· λαμβάνων τὸ ξίφος τοῦ ἱππότη, ἀνέλαβες συγχρόνως τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπερασπίζῃς τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας σου, καὶ νὰ μὴ στέρξης ποτὲ ὥστε ἄνθρωπος χεῖρ νὰ προστίψῃ εἰς αὐτὴν κηλίδα... Ἡ περιτριμμένη ἡμνήμην ἔχεις, ἱππότη, ἡ ψυχὴν ἀνανδρον.

— Πάτερ μου, ἐφώνησεν ὁ Οὐγκος διακόπτων αὐτὸν, εἶμαι ἄξιος νὰ φέρω τὸ ὄνομα τῶν Κερβεγκάρ καὶ νὰ ὑπερασπίζωμαι τὴν τιμὴν των, καὶ ὅστις ἀμφιβάλλει...

— Ὑπαγε λοιπὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεκρίθη ὁ γέρον κόμης, διακόπτων τὸν υἱόν του, ἐκεῖ θέλεις εὔρε' ἄνθρωπον, ὅστις ἔχει ἱσχυροὺς λόγους ν' ἀμφιβάλλῃ.

Ὅ,τι ὠμίλησαν οἱ δύο ἱππῶται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὐδεὶς τὸ ἤξευρε, ἀλλ' ὅ,τι συνέβη τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, τοῦτο δυνάμεθα νὰ διηγηθῶμεν, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ γνωστὸν εἰς τὸν τόπον.

Τὸ μεσονύκτιον ἐσήμανε πᾶς κρότος κατέπαυσε, καὶ ἐφαίνετο καθεύδων πέριξ· δὲν ἤκουες πλέον, εἰμὴ τὸν συγκεχυμένον καὶ ἀκατάσχετον θόρυβον τὸν ὁποῖον ἤθελες ἐκλάβει ὡς τὴν ἀναπνοὴν τῆς νυκτὸς· ἐκάστη κρούσις τῆς ὥρας συνωθεύετο ἀπὸ τὴν θρηνώδη καὶ πένθιμον φωνὴν τῆς γλαυκῆς.

Αἰφνίς, ἡ θύρα τοῦ πύργου ἐστράφη περὶ τοὺς στρόφιγγάς της, καὶ ἱππότης τις μὲ πλήρη πανοπλίαν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Κερβεγκάρ, καὶ κατέβη τὸ μονοπάτιον, τὸ πρὸς τὸ κοιμητήριον ἄγον. Ὁλεθρία ἐπασχόλησις ἀπερρόφα ἐναργῶς πάντας τοὺς διαλογισμούς του, ἐπειδὴ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἔκλινεν ἐπὶ τῶν περιλαίμιου του, οἱ βραχίονές του ἐκρέμαντο ἐπὶ τῶν πλευρῶν του, καὶ τὸ βραδὺ καὶ μεμετρημένον βῆμα του ἀπεκάλυπτε ψυχὴν πλήρη ἀναποφασίστων σκοπῶν καὶ δεινῶν προαισθημάτων. Τέλος ἔφθασεν εἰς τὸ κοιμητήριον. Καὶ ἐκεῖ τὰ πάντα ἡρέμουν· ὁ Κέρρος μόνος, ἐστηριγμένος ἐπὶ τῆς σκαπάνης του, εἰς τὸ χεῖλος ἑνὸς τάφου προσφάτως ἀνοικθέντος, ἐφαίνετο ἐμποδίζων τὴν εἰσοδὸν εἰς τοὺς περιέργους διαβάτας.

Ὁ ἱππότης ἤρχισε νὰ βαδίζῃ μεγάλοις βήμασιν ἀναμέσον τῶν δεινῶν στοιχείων· ἡμισεία ὥρα παρήλθεν οὕτω, καὶ ἤδη ἤρχισε νὰ κατέχεται ὑπὸ ἀνυπομονῆς, ὅτε δευτέρος τις ἱππότης ἐνεφανίσθη.

Οὗτος ἦτον ὁ Ῥοβέρτος.

— Ἰδοὺ ἦλθα, εἶπεν εἰς τὸν Οὐγκον, ἅμα τὸν παρετήρησε σ' ἕκαμα νὰ μὲ περιμένῃς, ἀλλὰ μὲ ἔχρειάζοντο τὸσαῦτα προφυλάξεις...

— Ἀς ἰδωμεν· ἀπεκρίθη ὁ Οὐγκος, ὡς σπεύσωμεν, κύριε.

— Τὸ θέλεις λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ῥοβέρτος μὲ ἀπελπιστικὸν τόνον φωνῆς;

— Ἀκούεις ἂν τὸ θέλω· ἀπεκρίθη ὁ Οὐγκος.

Ἐπειτα, μετὰ στιγμὴν, ἐπανελάβην.

— Ἀκουσὸν με, ἱππότη· ἴσως ἀργότερα γαίην ἔρουνά ὡς πρὸς τὰς συνεπείας τῆς θανατηφόρου ταύτης μονομαχίας, καὶ ἀναζητήσις τοῦ φονέως τοῦ θύματος, τὸ ὅποιον θέλει ὑποκύβει· διὰ τοῦτο ἐζήτησα τὸν Κέρρον.

— Ἐπὶ τίνι σκοπῷ; ἀνέκραξεν ὁ Ῥοβέρτος;

‘Ο Οὔγκος τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν ἄρτι ἀνεωγμένον τάφον, εἰπὼν·

— ‘Ἴδου ἓνας τάφος, Ἱπποτα, ἡ εἰμαρμένη θέλει καταβιβάζει ἐκεῖ μετ’ ὀλίγον, ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἦλθεν ἡ ὥρα.

‘Ο ‘Ροβέρτος ἀνεσκήρτησεν ἀκουσίως· ἡ διάνοιά του ἐθουρυνήθη πρὸς σιγμὴν ἐνώπιον τῆς πραγματικότητος ταύτης, ἥτις τῷ ἐνεφανίζετο ὑπὸ τὴν ἀπαίσιον ὄψιν τάφου νεωστὶ ἀνοιχθέντος. ‘Νὰ ἦναι τις πλήρης ζωῆς, πλήρης χαρᾶς, πλήρης ἔρωτος, καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ συγκρουσθῇ πρὸς ἓνα τάφον. ‘Νὰ ἔχῃ τις εἰς τὴν καρδίαν, ὅση δύναται νὰ πληρώσῃ αὐτὴν, ἰδανικὴν εὐτυχίαν, νὰ φθάσῃ τις μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, χωρὶς νὰ προσκόψῃ, καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ βυθισθῇ εἰς ἓνα τάφον, τὴν νύκτα, μακρὰν ὄλων τῶν δμμάτων, ἀνευ οὐδεμιᾶς λέξεως πόθου καὶ στεργῆς, τὴν ὁποῖαν νὰ φέρῃ μεθ’ ἑαυτοῦ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. ‘Ὅλα ταῦτα ἐτρόμαζον τὸν ‘Ροβέρτον, καὶ παρ’ ὀλίγον ν’ ἀποποιηθῇ τὴν μονομαχίαν. ‘Αλλὰ τὸ ὑπερήφανον αὐτοῦ καὶ ἡ ἀλαζονεία του ὑπερίσχυσαν πάραυτα, καὶ ἔσειρε τὸ ξίφος του μετ’ ἀπελπισίας ἅμα καὶ λύσσης.

‘Ὑν τούτοις ὁ ἄρχων τοῦ Κερβεγκάρ καὶ ἡ θυγάτηρ του, συνωδευμένοι ὑπὸ τινων ἐπλοφόρων, ἐπροχώρουν βραδέως ἐφίπποι πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Λάνερ. ‘Ο γέρον ἐπειρᾶτο νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του ὑπὸ ἐξωτερικόν τι αὐστηρὸν καὶ δργίλον· ἀλλ’ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, στεναγμὸς ὑπεξέφευγε τοῦ στήθους του. ‘Ἡ δυστυχὴς Μαρία δὲν ἐτόλμα νὰ κλαύσῃ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς της, καὶ ἀπέπνιγε τοὺς λιγμούς της ὑπὸ τὸ κάλυμμα τοῦ ἐπὶ τοῦ ὠραίου προσώπου της.

‘Ἐφθασαν οὕτω παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Οὐβέρτου.

‘Ἦκούετο τότε ἀρκετὰ εὐκρινῶς ἡ φωνὴ τῶν δύο ἀντιπάλων, καὶ ἡ Μαρία ἀναγνωρίζουσα τὴν τοῦ ‘Ροβέρτου, ὀλίγον ἔλλειψε νὰ λειποθυμήσῃ, καὶ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον της.

‘Ο πατὴρ τὴν ἐπλησίασε μετὰ τρυφερότητος· αὕτη ἐπίστευσεν ὅτι συνεκινήθη τέλος, καὶ

— Πάτερ μου, τῷ εἶπε μετὰ ζωηρότητος, ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃς, δὲν θὰ προχωρήσω περισσότερον.

— ‘Ἡσυχασε, κόρη μου, ἀπεκρίθη μὲ γλυκύτητα ὁ ἄρχων τοῦ Κερβεγκάρ· ἐπειδὴ τὸ ἐπιθυμεῖς, ἀς σταματήσωμεν μίαν στιγμὴν.

— ‘Δὲν ἀκούεις, πάτερ μου; ἐπανελάθεν ἡ Μαρία, μονομαχοῦν.

‘Ο γέρον ἐβρίγησεν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Μονομαχοῦν, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρία, μονομαχοῦν καὶ δὲν πηγαίνει νὰ τοὺς διαχωρίσῃς! . . . Θεέ μου! δὲν συλλογιζέσαι λοιπόν! Εἶναι ὁ Οὔγκος, ὁ υἱός σου, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ Κερβεγκάρ . . . Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐκλείψῃ ἡ δόξα τῆς οἰκογενείας μας! . . . Πάτερ μου, ἄφητέ με νὰ ὑπάγω—στάσου, θὰ με ἀκούσωσιν, ἐμέ. ‘Ο ‘Ροβέρτος θὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν μου, πιστεύσέ με· —θὰ ριφθῶ ἐν μέσῳ τῶν δύο· δὲν θὰ φονεύσῃ ἐμέ, ἀλλὰ θὰ φονεύσῃ τὸν Οὔγκον! . . . Καλέ μου πάτερ, ἐννοεῖς . . . τὸν Οὔγκον! . . .

‘Ο κόμης ἐκλονίσθη πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὰς παρακλήσεις τῆς Μαρίας, καὶ ἀναμφιβόλως, ἤθελε στείλει ἀμέσως νὰ διαχωρίσουν τοὺς πολεμιστάς, ὅτε φωνὴ γοερὰ ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλησίον μικροῦ δάσους.

Πάντες ἐσιώπησαν, συγχρόνως δὲ ὤφθη πετώσα ὕ-

περάνω τοῦ κοιμητηρίου ἡ γλαυξ, ἥτις πρὸ μικροῦ ἐγκατέλειπε διὰ παντὸς τὸν πύργον τοῦ Κερβεγκάρ.

‘Ο γέρον κόμης ὀλίγον ἐπέζησε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του.

‘Ἡ Μαρία ὑπῆγε νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας της εἰς μοναστήριον, καὶ δὲν ἠκούσθη πλέον νὰ γίνεσθαι λόγος περὶ τοῦ ἱππότη τοῦ ‘Ροβέρτου· —φρονοῦσι δὲ γενικῶς ὅτι διέφυγε τὴν τιμωρίαν τῶν ναϊτῶν.

‘Ο δὲ Ἰωάννης Κέρρος, ὃν ὁ ‘Ροβέρτος ἐγνώρισεν εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἐπειδὴ ἔγεινε γνωστὸν ἀκολούθως, ὅτι ἐπλούτισε τυμβορρύχων καὶ ἀπογομνῶν τοὺς νεκροὺς, ὑπεχρεώθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τόπον, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐξασκήσῃ ἀλλαχοῦ τὴν βιομηχανίαν του.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ο ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ.

‘Ο ‘Ρινόκερος, ἐπίσης καθὼς καὶ ὁ ἐλέφας καὶ ὁ ἵπποπόταμος, εἶναι σύνδεσμός· τις, συνάπτων τὴν πλάσιν, τῆς ὁποίας ἀποτελοῦμεν μέρος, μὲ ἄλλας πλάσεις, αἵτινες προηγήθησαν ἡμῶν κατὰ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν· ἀνακαλεῖ δὲ τὴν ἐποχὴν τῶν παχυδέρμων, τῶν ὁποίων τὰ πολυάρθμα λείψανα πληροῦσι τὰ λατομεῖά μας. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ φύσις διατηροῦσα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας τινὰς τῶν κολοσῶν τούτων, καθόλην τὴν ἐντέλειαν τῆς φύσεώς των, ἤθελε ν’ ἀποδείξῃ ὅτι τὰ μέσα της οὐδέποτε ἐξαντλοῦνται, ὅτι ἡ γονιμότης της ἠδύνατο νὰ ἦναι ἡ αὐτὴ, καὶ ὅτι ἂν εἰς τὰ παρόντα πλάσματα θαυμάζωμεν πλειοτέραν τὴν ἐντέλειαν εἰς τὰς λεπτομερείας, πλειοτέραν ἀνάπτουσιν εἰς τὰς διανοητικὰς δυνάμεις, ἡ φύσις ἠδύνατο μολοντοῦτο νὰ παρέρξῃ μεγαλειότερους συνδυασμούς τῆς ὕλης.

‘Ο ρινόκερος ζῇ μεμονωμένος εἰς ἐρημίαν ἢ εἰς δάση, τρεφόμενος ἀπὸ γλόην, ἣν οὐδὲν ἄλλον ζῶον δύναται νὰ τῷ διαμφισθητήσῃ, ἢ ἀπὸ τὰ ζῶα ἐκεῖνα, ὧν ἡ σὰρξ δύναται νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς βορά· οὐδὲν θηρίον ἔχει ὀδόντας καὶ ὄνυχας ἀρκετὰ ἰσχυροὺς ὥστε νὰ τρυπήσῃ τὸν ἀδιαπέραστον ὀπλισμὸν, δι’ οὗ τὸ σῶμά του εἶναι περιβεβλημένον· οὐδὲν θριαμβεύει κατὰ τῆς λυσσώδους ἀμύνης τοῦ ρινοκέρου, καὶ μόνον ὀλίγα τινα δύνανται νὰ λυτρωθῶσι διὰ τῆς φυγῆς.

‘Ἐὰν ρινόκερος παροργισθῇ, καταστρέφει πᾶν τὸ προστυχὸν εἰς τὸν δρόμον του, μὲ μανίαν καὶ μὲ δύναμιν ἀκαταγώνιστον. Ἐφορᾷ εὐτόλμως ὅθεν ἤκουσε κραυγὴν, ὅθεν εἶδε διευθυνομένην τὴν πληγώσαν αὐτὸν σφαῖραν, καὶ ἀνατρέπει τὰ πάν-
τα ἢ τὰ παρασύρει μεθ’ ἑαυτοῦ εἰς τὴν μανιώδη